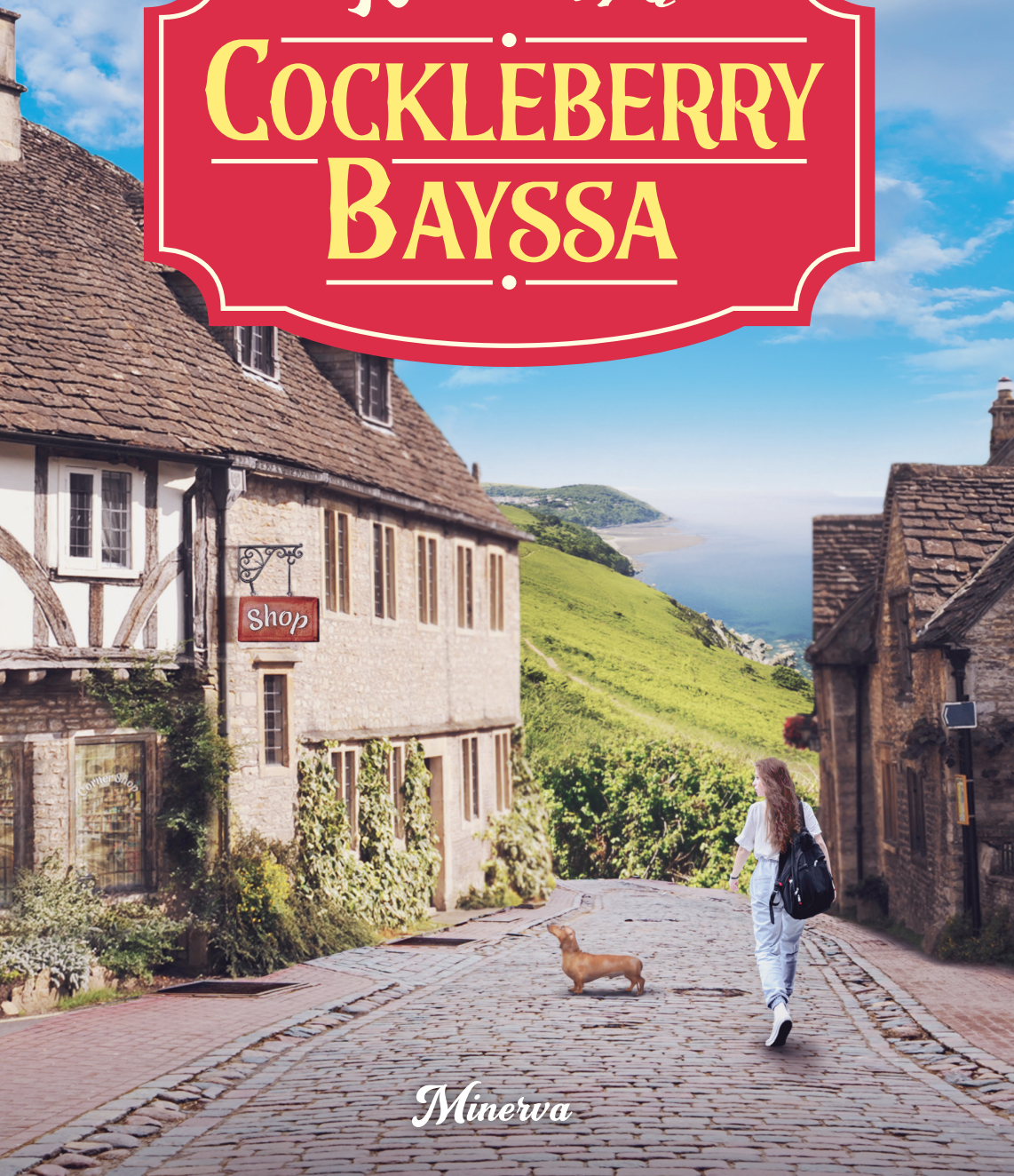

Nicola May

Kulmakauppa

**COCKLEBERRY
BAYSSA**

Minerva

Kulmakauppa Cockleberry Bayssa

Nicola May

Kulmakauppa

COCKLEBERRY

BAYSSA

Englannin kielestä suomentanut

Mila Lahdenpohja

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Shakespeare-viittauksen suomentanut Matti Rossi.

Kahlil Gibranin viittaukset suomentanut Jussi Korhonen.

Englanninkielinen alkuperäisteos: *The Corner Shop in Cockleberry Bay*

First published in Great Britain by Nowell Publishing 2018.

© Nicola May, 2018

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2022

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Suomennos: Mila Lahdenpohja

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-498-0

Painettu EU:ssa, 2022

*Naisille ympäri maailman:
koska he pystyvät mihin vain, tekevät mitä vain
eivätkä koskaan lakkaa tekemästä niin...*

Kärsimyksestä ovat syntyneet vahvimmat sielut.

Lujimmat luonteet ovat arpien saumaamia.

– Kahlil Gibran

Prologi

"OLETTEKO VARMA, ETTETTE ole erehtynyt henkilöstä?"

Rosa riisui kirkkaansinisen pipon päästään ja raaputti takaraivoaan, minkä seurauksena hänen tummanruskeat kiharansa olivat entistäkin vallattomammat.

Pitkä, lommoposkinen asianajaja nyökkäsi. "Tietenkin olen. Evans, Donald ja Simpson eivät tee virheitä. Te, neiti Larkin, olette nyt Cockleberry Bayn Kulmakaupan virallinen omistaja."

Asianajaja ojensi typertyneelle kaksikymmentäviisivuotiaalle kuluneen nahkasalkun ja osoitti messinkisessä soljessa riippuvaa yhdistelmälukkoa.

"Tuossa. Testamentin mukaan te – ja vain te – voitte avata tämän salkun omalla syntymäpäivällänne."

"Tämä on todella outoa", Rosa sanoi. "Ja *missä* Cockleberry Bay tarkalleen ottaen on?"

"Devonissa, kultapieni, Devonissa." Asianajaja tiirasi kehyksettömien silmälasiansa ali. "Oletan, että tiedätte, missä se on."

"Saatan puhua cockneyn murteella, herra Donald, mutta en minä typerä ole."

"No, avatkaahan se sitten." Asianajaja siirteli painoaan malttamattomana jalalta toiselle. Hän tunnusti: "Olemme halunneet jo päiväkausia saada tietää, mitä salkku pitää sisällään."

Ilmeetön Rosa katsahti asianajajaan hätkähdyttävän vihreillä silmillään ja kysyi tyynesti: "Tarvitsenko vielä jotakin?"

"Tuota, ette... mutta ettekö aio...?"

"Minun pitää mennä töihin." Rosa laittoi pipon takaisin päähänsä ja huivin takaisin kaulaansa, vetäisi turkisvuorisen bombertakkinsa vetoketjun kiinni ja suuntasi ovelle. "Kiitos paljon avustanne."

Hän poistui paikalta niine hyvineen.

"Törkeää!"

Asianajaja tähyili äkäisenä Staple Innin toimistoikkunoista ja katsoi, kuinka nuori nainen harppoi salkku käsisivarsillaan kuuraisen, mukulakivisen pihamaan poikki ja katosi Lontoon vanhan oikeuskorttelin hälinään.

Luku 1

"ROSA, OLET TAAS myöhässä. Tämä on tavaratalo, ei mikään hyväntekeväisyysjärjestön kirpputori."

"Älä viitsi äksyillä. Tässähän minä nyt olen."

Mutta Rosan alati punehtuvalta esihenkilöltä ei irronnut edes pientä häivähdystä tämän tavanomaisesta hymystä.

"En voi muuta kuin irtisanoa sinut. Tarvitsen sitoutunutta henkilökuntaa, ja suoraan sanottuna en usko, että tiedät, mitä sitoutunut edes tarkoittaa. Olen varoittanut sinua jo riittävän monta kertaa. Puhun pääkonttorin kanssa, ja he saavat hoitaa lopputilisi."

Rosa huokaisi. "Oletko tosissasi?" Kun herra Brown ei vastannut mitään, Rosa noukki salkun lattialta ja jatkoi: "Samalla voitkin kertoa pääkonttorille, että olen jo monta viikkoa halunnut tunkea tämän paskan, epätyydyttävän työn heidän punnan kolikon muotoisiin takamuksiinsa."

Rosan iäkäs naapuri oli asettelemassa orjanlaakeriseppelettä etuoveensa, kun Rosa saapui kotiin keskipäivällä.

"Tulitpa aikaisin kotiin tänään."

Rosa mumisi vaimeasti: "Ja vuoden uteliaimman naapurin palkinnon saa Ethel Beanacre."

"Anteeksi, mitä sanoit?"

"En mitään, puhun vain itsekseni."

Nuhjuinen salkku herätti vääjäämättä naapurin kiinnostuksen.

"Ollaankos sitä ryöstetty pankki?" Ethelin kammottava käkätys muistutti Rosaa Catherine Taten näyttelemästä isoäitihahmosta.

Rosa penkoi avaimiaan. "Ethän kerro kenellekään?" Hän nosti sormen huulilleen ja iski silmää.

"Menetkö myöhemmin takaisin töihin?" Vanha nainen mutristi huuliaan. "En siedä sitä, miten koirasi haukkuu aina siihen asti, että tulet lounasaikaan kotiin."

Rosa jätti vanhan naisen omaan arvoonsa ja sulki etuoven, nojasi selkänsä ovea vasten ja valui sitä pitkin lattialle. Häntä ryntäsi tervehtimään touhukas kääpiömäyräkoira, joka alkoi nuolla innokkaasti hänen kasvojaan.

"Tänään ei ole hyvä päivä, Hot Dog", Rosa sanoi. "Äiti sai taas potkut." Rosa silitti koiran sileää ruskeaa turkia. "Mutta kaikkea ei ole vielä menetetty, koska ilmeisesti omistan nykyään kaupan jostakin kilometrien päästä. Mitäs siihen sanot?"

"Mitä sinä oikein jaarittelet?"

"Herranjumala, Josh, ei saa säikytellä! Mitä sinä täällä teet?"

"No, minähän asun täällä." Josh haukotteli. "Halusin nukkua pitkään. Eilen oli kunnon pikkujoulupippalot

– tiedät, millaisia me rugbyjätkätkät olemme.” Hän hymyili. ”Ilmeisesti et aio maksaa vuokraa tässäköön kuussa? Kiitä onneasi, että pidän sinusta.”

Rosaa kuusi vuotta vanhempi Josh oli melko komea omalla karhumaisella tavallaan. Hän oli pitkä ja leveäharteinen, ja tänä aamuna hänen leuassaan kasvoi seksikäs sänki. Rosa oli varma, että Josh tienasi Lontoon työpaikassaan sen verran, ettei tarvinnut alivuokralaista, joten Rosa arveli, että Josh vain piti seurasta. Rosa tiesi East Endin Whitechapel Roadista seuraavalla kadulla sijaitsevan rivitaloasunnon maksaneen Joshille varmasti pitkän pennin. Alue oli aiemmin ollut köyhää, mutta nykyään se oli todella suosittu, ja Rosan 400 punnan vuokra oli Lontoon hintatasoon nähden erittäin halpa.

Josh tarttui Rosaa käsivarresta ja veti tämän ylös lattialta yhdellä sulavalla liikkeellä. ”No niin, juodaan kupilliset teetä, niin voit kertoa minulle, mitä sinulle on tällä kertaa tapahtunut.”

Hot alkoi taas haukkua.

”Hiljaa!” molemmat huusivat kuorossa siirtyessään ruokatilan läpi keittiöön.

He istuivat pöydän ääressä höyryävät teekupit edessään ja tuijottivat avaamatonta salkkua, joka tuijotti takaisin kuin kutsumaton vieras.

”Sinulla on varmaan jonkinlainen käsitys siitä, kuka salkun sinulle jätti?” Josh sanoi lopulta.

”Siis meikäläisellä, Rosa Larkinilla, jolla ei pahemmin perheenjäseniä ole? Lastenkodeissa ja sijoitusperheissä

kasvaminen ei mitenkään hirveän montaa vaihtoehtoa jätä.”

”Anteeksi, Rosa. En tarkoittanut...”

”Ei se mitään, en ollut tosissani. Edes asianajaja ei tuntunut tietävän, kuka kaiken tämän takana on. Todel-la outo juttu. Salkku vain toimitettiin asianajotoimistoon, ja sen mukana tuli kirje, jossa oli minun yhteystietoni ja riittävästi käteistä kattamaan asianajajakulut. Luoja ties miten tämä mystinen henkilö on jäljittänyt minut, kun noin yleensä ottaen olen vailla vakituista asuinpaikkaa ja useimmiten työtön. Enkä ole tehnyt mitään ansaitakseni tällaista perintöä. Itse asiassa olen yllättynyt, ettei kukaan ole listinyt minua Hotin varastamisesta.”

”Mutta Hotia hakattiin kaupan ulkopuolella! Teit ihan oikein.” Josh nosti pikkuruisen mäyräkoiran syliinsä. ”Voi raasua. Voin vain kuvitella sinut tunkemassa sen reppuusi ja pötkimässä pakoon kuin viimeistä päivää.” Josh nau-roi. ”Olisit hyvä tekemään maaleja rugbyssa. Ehkä sinun pitäisi liittyä joukkueeseen. Meillä olisi käyttöä kaltaisellesi pelaajalle.” Josh pudotti toisen sokeripalan teehensä ja voihkaisi. ”Jestas, että on huono olo, mutta avataan nyt tämä salkku. Ei ole sinun tapaistasi viivytellä.”

”Minua vähän pelottaa jostakin syystä.” Huomattuaan muutoksen emäntänsä mielialassa Hot katsoi Rosaa ja vi-kisi hiljaa.

Josh laski kämmenensä Rosan kädelle. ”Ei hätää. Me olemme tässä. No niin, avaa se.”

”Kuka salkun ikinä jättikään tiesi syntymäpäiväni

– todella kummallista.” Rosa veti syvään henkeä ja pyöritti yhdistelmälukon ruosteisia numeroita.

Salkun sisällä oli kolme ruskeaa kirjekuorta. Rosa alkoi repiä niitä auki.

Ensimmäisessä kuoressa oli Cockleberry Bayssa sijaitsevan kiinteistön kauppakirjat sekä erinäisiä papereita ylläpitoon, kunnallisveroon ja sen sellaiseen liittyen.

Josh nappasi paperit käteensä. ”No niin. Kauppakirjoista pitäisi selvittää virallisen omistajan nimi... Arvoitus ratkeaa. Oho.”

”Mitä nyt?”

”Kohta on tyhjä – se kohta, josta saisimme tiedon, on tyhjä. Tämä on kyllä todella outoa, enkä tiedä, onko tämä edes laillista, mutta ei mennä nyt siihen. Laskut tosin ovat erään Ned Myersin nimissä. Hmm... Hän on tosin saattanut asua vain vuokralla. Kuulostaako tuo nimi yhtään tutulta?”

Rosa pudisti päätään.

Josh hörppäsi teetään. ”No mutta jatketaan.”

Toisessa kuoressa oli avainnippu meritähtiavaimenperään kiinnitettynä. Kuoressa oli myös horjuvalla käsialalla kirjoitettu viesti.

Rosa

Lahja tämä anna suoda, iloa ja onnea elämääsi tuoda.

Enkeleitä luoksesi päästä, mieliharmilta itsesi säästä.

Tiedä jos et, avainta hankaa; sen voima puhdas vastauksen antaa.

Rinnallasi aina kuljen, aikoina vaikeina turvaa tuoden.

"Ei helvetti mitä paskaa!" Rosa älähti.

"Minun mielestäni se on kaunis."

"Joskus olet kyllä kunnan nössö."

"Kiitos. Siinä sinullekin kiitollisuutta."

"Tässä kuule pitää varmaan olla kiitollinen sille, kuka ikinä minua ajattelikaan ennen kuin kuolla kupsahti. Paikka saattaa tosin olla hirveä röttelö, joten ei nyt innostuta liikaa. Tämä voi olla myös joku aivan helvetin huono vitsi – mistä sitä tietää. Vaikuttaa liian hyvältä ollakseen totta."

"Mutta se on kiinteistö. Rosa, sinulle on lahjoitettu oikeaa omaisuutta. Ihan mahtavaa."

"Myyn sen luultavasti kuitenkin. Mihin minä omaa kauppaa tarvitsen? Ja miksi kukaan ylipäättään haluaisi jättää minulle mitään hyvää?"

"Joskus en vain millään ymmärrä sinua, ihan oikeasti. No niin, avaa vielä tämä viimeinen. Siitä saattaa selvitä jotakin uutta." Josh ojensi Rosalle viimeisen, pullottavan kirjekuoren.

"Hyvänen aika – katso!" Rosa alkoi kumota pöydälle setelinippuja Hotin haukkuessa innoissaan. "Nyt voin ostaa ne saapikkaat, joista olen unelmoinut ikuisuuden." Kun toinen huteralla käsialalla kirjoitettu kirje lehahti ulos kuoresta, Rosa sanoi: "Voi ei, ei enempää tunteellista roskaa. Lue sinä se. Minä alan laskea rahoja."

"Ei tarvitse. Kaikki tieto on tässä." Josh alkoi lukea ääneen.

Rosa

Nämä 2 000 punttaa ovat Devoniin muuttoasi varten ja auttavat sinua pääsemään alkuun.

Lahjani ainoa ehto on, että et saa KOSKAAN myydä Cockleberry Bayn Kulmakauppaa. Kun aika tuntuu sinusta oikealta, ja vain silloin, sen voi lahjoittaa jollekulle, joka mielestäsi todella ansaitsee sen.

"Jaha, sinne meni se suunnitelma. Mutta mistä he tietäisivät, vaikka myisin sen?"

Rosan puhuessa keittiön televisio rävähti päälle. Hot avasi toista silmäänsä, vikisi ja käpertyi takaisin Joshin syliin.

"Josh, istuitko kaukosäätimen päälle?" Rosa kysyi hermostuneena.

"En, se on jääkaapin päällä. Ehkä 'he' ovat rinnallasi?"

"Älä viitsi. Tässä maailmassa on ihan tarpeeksi vaikeaa olla, joten miksi kukaan tulisi takaisin kummitlemaan? Se oli varmaan vain sähköpiikki." Rosa laski 500 punttaa setelinipusta ja ojensi sen Joshille. "Tässä on tämän kuun vuokra, ja olen varma, että olen pöllinyt jääkapista ruokaa ainakin 100 punnan edestä."

Josh laittoi rahat välittömästi takaisin kuoreen. "Saat pitää ne onnentoivotuksieni kera. Olen todella iloinen puolestasi, Rosa. Mutta tämä taitaa tarkoittaa nyt sitä, että lähdet luotani, vai mitä?"

"Pärjäätkyllä." Rosa virnisti.

"Tuollaista hullua akkaa tulee ihan helvetin ikävä."

"Sinun tulee lähinnä ikävä elämäsi parhaita kännisuihkareita."

"Niitäkin." Oli Joshin vuoro virnistää. "Haluatko, että tulen kanssasi tarkistamaan, että kaikki on kunnossa? Siellä ei välttämättä ole edes juoksevaa vettä. Ja tarvitset jonkin paikan, missä asua."

"Ei, minun pitää tehdä tämä yksin", Rosa totesi. "Olet auttanut jo tarpeeksi, ja luonnollisesti minulla on Hot seurani."

"Kai sinä haluat odottaa jouluun ennen kuin lähdet?"

"En, vihaan joulua. Olet kuitenkin vanhempiesi luona, ja saanpahan ajatukseni pois peruspaskasta. Pakkailen vähän ja lähdän huomenna. Oletan, että junat kulkevat Devoniin asti?"

Josh nauroi. "Olet uskomaton."

"Yritän ainakin." Rosa hymyili.

Josh suoristi solmiotaan. "Minun pitäisi lähteä töihin. Nappaan noutoruokaa matkalla kotiin, ja voimme katsoa matkareittiäsi vähän myöhemmin."

"Tuokin sitten mielellään *fish & chipsiä*, nyt kun olen kerran muuttamassa merenrannalle."

Luku 2

ROSALLA OLII PERHOSIA vatsassa, kun juna pysähtyi Cockleberry Bayn asemalle. Hot oli nukkunut lähestulkoon koko matkan, mutta nyt se inisi ahdistuneena.

Rosa kipusi junasta niin nopeasti kuin pystyi painava matkalaukku ja musta jätesäkki vanavedessään ja tunsimelkein helpotusta itsekin, kun pieni mäyräkoira pissasi kahvikojun nurkalle.

"Hei!" Kojun punapartainen kaveri ei ilahtunut. Rosan silmiin mies näytti laihalta viikingiltä.

"Hyvänen aika, olen todella pahoillani", Rosa sanoi heti. "Minun olisi pitänyt nousta jaloittelemaan Exeterissä, mutta en ollut varma, olisimmeko ehtineet nousta takaisin kyytiin. Anna kun ostan vesipullon ja huuhtelen tuon."

Mies tarkasteli edessään seisovaa ryvettynyttä muukalaista. Kirkkaansinisen tupsupipon alta työntyi esiin tummanruskeita kiharoita, jotka kehystivät sievästi naisen siroja, pyöreitä kasvoja. Hyvin istuvien mustien farkkujen jatkeena olivat parempiakin päiviä nähneet Niken lenkkitossut. Naisella oli vasemmassa poskessaan pienen pieni

salaman muotoinen arpi. Naisella ei ollut lainkaan meikkiä, mutta siitä huolimatta hän oli luonnostaan todella viehättävä, mies tuumi.

Mies hymyili. "Tulitko pitkänkin matkan?"

"Kyllä, Lontoosta."

"Tulitko viettämään joulua perheen kanssa, vai?"

Hittolainen, Rosa ajatteli. Hän oli toivonut, että voisi nauttia uuden kaupungin suomasta nimettömyydestä.

"Kyllä – niin juuri. Minun pitää nyt mennä. Voitko kertoa, mistä löydän taksitolpan?"

Parrakas mies nauroi ja paljasti samalla tyhjän kolon hammasrivistössään. "Taksitolpan? Voin antaa sinulle Ralph Weeks numeron. Hän asuu Bayssa ja hoitaa kuskailut täälläpäin. En tosin tiedä, onko hän vapaana, koska keski- viikkoisin hän on todella kiireinen, täältä kun ei mene busseja Ulchesteriin. Olen muuten Seb." Mies ojensi hansikoi- tua kättään.

"Olen Rosa, ja tämä on Hot Dog."

Sebin nauru kumpusi vatsan pohjasta asti. "Hot Dog? Hauskin koiran nimi, jonka olen koskaan kuullut."

"No, koira näyttää ihan nakkisämpylältä ja lisäksi varastin sen, joten se on kuumaa kamaa."

"Tekee nimestä vieläkin hauskemman. No niin, anna kun soitan Ralphille, minulla on jo hänen numeronsa puhelimessani. Sanoit siis, että varastit Hot Dogin?"

"Pitkä juttu, mutta katsokin, ettet soita poliisia paikalle. Vai eikö täällä Bayssa ole niitäkään?"

"Opit nopeasti." Seb laittoi puhelimen korvalleen. "Ei

vastaa. Kuule, minä jäädyn tänne ja olin jo muutenkin laittamassa päivää pakettiin. Jos tarjoan sinulle kyydin?”

Kello oli jo neljä ja ulkona pimeää, joten itsekin viluihen ja väsynyt Rosa myöntyi ja sanoi: ”Jos voit tiputtaa minut Ship Innille, siitä olisi oikein paljon apua.”

Kun matkustajat ja matkalaukut oli lastattu turvallisesti kyytiin, Seb huusi vanhan, valkoisen pakettiautonsa selvästi kosahtaneen pakoputken melun yli: ”Ei mikään limusiini, mutta pääsee tällä paikasta toiseen.”

Hot kurkotti ulos pimeyteen Rosan kädet pienen kehonsa ympärillä nähdäkseen, mitä siellä tapahtui.

”Täällä ei näköjään ole myöskään katuvaloja?”

Seb nauroi. ”Joo, taskulamppu on hyvä kaveri täällä päin. Tunnen jo jokaisen rikkinäisen katukiven ja töyssyn tällä tiellä. Kunta yrittää sentään laittaa vähän jouluvaloja, jotka näkyvät ihan hetken päästä.”

Rosa yritti paikantaa kulmakauppaa heidän matkatesaan kapeaa tietä eteenpäin, mutta osoite oli hänen laukussaan, eikä hän halunnut Sebin huomaavan, että hän etsi jotakin. Kulmakauppa oli hänen oma asiansa, ja hän halusi sen myös pysyvän sellaisena – ainakin toistaiseksi.

Heidän kääntyessään seuraavalle kapealle kujalle Rosa ryhdistäytyi istuimellaan huomattuaan persoonallisia lahjapuheita, leipomon ja lihakaupan, jotka kaikki oli koristeltu kauniisti joulunajaksi. Rosa oli viettänyt koko elämänsä kaupungin hälinässä, joten hänestä tuntui kuin olisi matkustanut ajassa taaksepäin. Hän näki pariskunnan, joka keinutti lastaan käsivarsista välissään ja työnty

sitten kahvilaan, jonka osittain huurtuneessa ikkunassa näkyi loistelias kakkuvalikoima.

Rosa ei ollut koskaan elänyt tavallista perhe-elämää. Hänen biologinen äitinsä oli ollut alkoholisti, eikä Rosan syntymätodistuksessa ollut isän nimeä. Tarinan mukaan Rosa oli ollut kuuden kuukauden ikäinen, kun – Rosan äidin epätoivoisista hoivayrityksistä huolimatta – lastensuojeluviranomaiset olivat ottaneet Rosan huostaan.

Sitten tulivat Maureen ja Len, jotka yritettyään ensin tuloksetta saada omaa lasta olivat ottaneet Rosan ottolapsekseen aikeinaan adoptoida tämän. Musertavaa kyllä, Maureenilla todettiin parantumaton syöpä, kun Rosa oli vasta kuuden, eikä Len pärjännyt pienen lapsen ja kuolevan vaimon kanssa. Siitä alkoi kuoppainen matka lastenkodeissa ja sijoitusperheissä. Rosa oltiin vähällä adoptoida pariin otteeseen matkan varrella, mutta koska hän oli niin vaikeakäytöksinen lapsi, kukaan ei ollut valmis ottamaan häntä pysyvästi.

Rosa huokaisi ja asetteli Hotin hellästi syliinsä. Rehellisesti sanottuna hänen vinksahnut, (ainoastaan känniisiin) suihinottoihin perustuva suhteensa Joshiin oli lähimpänä onnellisuutta kuin hän oli koskaan ollut – ja nyt hän oli luopunut siitäkin.

Mutta luopuminen oli tuttua Rosalle. Hän ei sietänyt idiootteja.

Seb katsahti Rosaan. ”Olipa syvä huokaus. Olemme kohta perillä, tuosta vain kulman ympäri ja Ship näkyy suoraan edessämme.” Seb hidasti ja vaihtoi vaihdetta